

Arrest

nr. 289 660 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW loco advocaat B. SOENEN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 26 oktober 2021.

1.2. Op 31 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pashai. Je bent afkomstig van het dorp Amla gelegen in het district Dara-i-Nur van de provincie Nangarhar. Je bent minderjarig en je bent geboren op (...)2004.

Je ging niet naar school in Afghanistan, maar werkte op jullie landbouwgrond en zorgde voor jullie dieren. Je vader is vier jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan overleden aan een natuurlijke dood. Je oudere broer Q. werkte als bewaker bij een speciale eenheid van het Afghaanse leger op de luchthaven van Nangarhar. Op een dag ongeveer anderhalve maand voor je vertrek uit Afghanistan toen je in de bergen was met je kudde schapen werd je plots van langs achter vastgenomen en geblinddoekt. Je werd meegenomen door leden van de taliban en vastgehouden. Er werd je gezegd dat ze informatie hadden dat je broer voor de overheid werkt. Je moest aan je broer zeggen dat hij onmiddellijk moest stoppen met zijn job. De taliban sneden bij wijze van verwittiging twee vingers af van je rechterhand en dreigden ermee dat ze jullie ook konden vermoorden. Op de derde dag van je vasthouding lieten de taliban je gaan. Ze brachten je terug naar een plaats nabij je huis. Vervolgens heeft je moeder je met de hulp van anderen naar de kliniek gebracht waar je verzorging kreeg aan je hand. Je bleef twee dagen in de kliniek en keerde daarna terug naar huis. Je broer Q. kwam thuis langs om de situatie te bespreken. Hij vroeg aan je oom, M. K., om je vertrek te regelen. Je oom vond een smokkelaar die je kwam ophalen in je dorp. Je reisde via Jalalabad en Kaboel naar Nimruz waar je de grens overstak naar Iran. Via Turkije, Griekenland, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk bereikte je België. Je was anderhalf jaar onderweg en kwam hier aan op 19 juni 2020. Op 3 juli 2020 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) je verzoek om internationale bescherming geregistreerd. Je broer Q. heeft tot aan de machtsovername door de taliban gewerkt op de luchthaven van Jalalabad. Hij werd eind augustus 2021 samen met zijn gezin geëvacueerd door de Amerikanen en verblijft sindsdien in de Verenigde Staten.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: je originele taskera, een kopie van de badge van je broer, een origineel opleidingscertificaat van je broer, twee originele brieven die je vluchtrelaas bevestigen, een envelop waarin je post ontving vanuit Afghanistan, een medisch attest van dokter B. met betrekking tot de amputatie van je vingers, 2 aanwezigheidsattesten van je psycholoog de heer C., een kopie van de taskera van je broer, een kopie van een foto van jou en je broer en een vertaling van de verschillende stukken.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Naast je minderjarigheid, maak je melding van psychische klachten. Je piekert over je familie die nog in Afghanistan is en je maakt je zorgen over hun veiligheid (CGVS, pg 17). Je legt twee attesten neer van je psycholoog, de heer C., die bevestigen dat je aanwezig was op een afspraak voor psychische begeleiding. De attesten van de psycholoog bevatten geen informatie over de aard van je psychische klachten of de eventuele impact van deze klachten op je vermogen om deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Uit niets blijkt dat je hierdoor omwille van je psychische klachten op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure of dat je hierdoor niet in staat zou zijn om je asielmotieven uiteen te zetten in het kader van het persoonlijk onderhoud. Er drongen zich bijgevolg geen bijkomende bijzondere maatregelen op omwille van je psychische klachten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je Afghanistan bent ontvlucht nadat je problemen kreeg met de taliban omwille van het werk van je broer Q..

Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo werd vastgesteld dat je verklaringen over het profiel van je broer vaag bleven en bovendien inconsistent zijn met de informatie op de documenten die je neerlegde ter staving van zijn profiel:

Je verklaarde dat je oudere broer Q., die 38 jaar zou zijn, als bewaker werkte voor de buitenlanders op de luchthaven van Jalalabad en dat hij bij een speciale eenheid hoorde. Je weet te zeggen dat het de 02 eenheid betreft en dat dit heel speciale mensen zijn die heel hoog opgeleid zijn en speciale operaties moeten uitvoeren (CGVS, pg 11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de 02 unit van de National Directorate of Security (cf. infra) inderdaad één van de meest gespecialiseerde en best opgeleide (getraind door de CIA) eliteeenheden van de Afghaanse strijdkrachten is. Je broer is echter iemand die ongeschoold zou zijn net zoals jij zelf (GVS, pg 11, pg 5). Gezien je enerzijds zegt dat hij behoorde tot een eenheid van heel hoog opgeleide personen en anderzijds dat hij zelf niet geschoold is, zou verwacht worden dat je toch enige duiding kunt geven over hoe je broer er dan in geslaagd is bij die die eenheid te worden ingelijfd en welke training hij gekregen heeft om voldoende gekwalificeerd te geraken voor het werk bij een speciale eenheid. Je had echter zelfs geen enkel idee waar je broer heen ging om die speciale opleiding of training te krijgen die hij zou moeten hebben gehad (CGVS, pg 11). Je wist ook niet of je broer leerde schrijven en lezen in het kader van zijn training (CGVS, pg 13) en je had geen idee of het kunnen lezen en schrijven vereist was om bij een speciale eenheid te worden toegelaten (CGVS, pg 13). Het enige wat je kon vertellen over de selectieprocedure is dat je broer naar de luchthaven is geweest en dat hij een toets aflegde en dat het oké was (CGVS, pg 11). Verder wist je niets over hoe zijn selectieprocedure was verlopen (CGVS, pg 11).

Wat betreft de speciale eenheid waarvoor je broer zou hebben gewerkt, bleek je ook niet op de hoogte te zijn van het feit dat deze eenheid behoort tot de (voormalige) NDS (National Directorate of Security, nationale veiligheidsdienst) hoewel deze instantie ook wordt vermeld op zowel de badge als het opleidingscertificaat dat je zelf neerlegt om je verzoek te staven. Ook objectieve landeninformatie bevestigt dat de 02 eenheid tot de NDS behoorde. De NDS was een afzonderlijke instantie en behoorde niet tot de structuur van het voormalige Afghaanse leger (zie: landeninformatie toegevoegd aan je administratief dossier). In strijd met de informatie op de door jou neergelegde documenten, verklaar je dat de eenheid van je broer behoorde tot het (voormalige) Afghaanse leger (ANA, Afghan National Army). Het is hoogst merkwaardig dat je wel zou weten dat het om een speciale eenheid gaat en dat je het nummer van de eenheid kent maar dat je tegelijkertijd niet zou weten tot welke instantie de eenheid zou behoren en dat je daaromtrent rondtuit foutieve informatie geeft. Toen je werd gevraagd waarvoor de NDS staat op het certificaat van je broer, had je geen enkel idee waarover dat ging (CGVS, pg 14). Je had nooit gehoord dat je broer daarvoor werkte, noch had je enig idee waarvoor NDS stond (CGVS, pg 14 en 15). Aan de hand van dergelijke verklaringen kan je bezwaarlijk aannemelijk maken dat je een broer zou hebben die meerdere jaren voor een speciale eenheid van de nationale veiligheidsdienst werkte. Je kon bovendien vrij eenvoudig over meer informatie hebben beschikt indien je daarvoor enige moeite had gedaan. Je hebt namelijk nog steeds contact met je broer en er kan niet worden ingezien waarom hij je asielerzoek niet zou willen ondersteunen door uitgebreide toelichting te geven bij zijn professionele activiteiten nu deze activiteiten aan de basis liggen van je problemen in Afghanistan (CGVS, pg 11). Redelijkerwijze kan van jou als verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat je je spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van je vluchtrelaas.

Nog is het opvallend dat je je verklaring dat je broer werd geëvacueerd vanuit Afghanistan toen de taliban de macht overnamen in het hele land en dat hij inmiddels in de Verenigde Staten verblijft op geen enkele manier kunt staven (CGVS, pg 10 en 11). Er werd je tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 oktober 2021 gevraagd om je broer te contacteren om bewijsstukken over te maken van zijn evacuatie (CGVS, pg 15). Tot op heden mocht het CGVS echter geen enkel bewijsstuk ontvangen dat betrekking heeft op zijn evacuatie uit Afghanistan.

Gelet op deze bevindingen komt het weinig aannemelijk over dat je een broer zou hebben die meerdere jaren werkte bij een speciale eenheid van de voormalige Afghaanse autoriteiten. Dit doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas aangezien je net omwille van het werk van je broer werd meegenomen en mishandeld door de taliban bij wijze van verwittiging voor je broer en om hem ertoe te overhalen met zijn job te stoppen (CGVS, pg 19).

Daarenboven waren ook je verklaringen over de concrete vervolgingsfeiten die je zelf zou hebben meegemaakt niet overtuigend omdat ze erg vaag en summier waren. Je zou in je regio geweest zijn toen je vastgenomen werd door iemand van de taliban (CGVS, pg 20). Gevraagd om heel precies uit te leggen waar je je bevond, voegde je toe dat er een berg is in Amla en dat je daar vlakbij die berg was (CGVS, pg 20). Heel precies is jouw uitleg niet te noemen. Je werd geblinddoekt, en daarom kan je niet zeggen hoeveel talibanstrijders er waren, want je kon hen niet zien (CGVS, pg 20). Je had hen dus kennelijk ook niet horen aankomen. Je kon niet zeggen hoeveel personen je gewaar was geworden of hoeveel stemmen je hebt gehoord, want je was geblinddoekt (CGVS, pg 20). Nochtans is zien niet het enige zintuig zodat je toch iets meer zou moeten kunnen vertellen over je ervaringen op dat concrete moment. Je werd te voet meegenomen door talibanstrijders naar een van hun plaatsen 'in die berg' (CGVS, pg 20). Je zou

daar drie dagen zijn vastgehouden en je hebt er twee keer moeten overnachten (CGVS, pg 21). Je kon echter geen enkele verdere beschrijving geven van die plaats in of op die berg waar je werd vastgehouden (CGVS, pg 21). Ook al zouden je ogen de hele tijd bedekt geweest zijn zoals je poneert, dan nog zou je toch iets moeten kunnen vertellen over welke indruk die plaats op je maakte of hoe die plaats aanvoelde, bijvoorbeeld eerder als een huis of als een grot of iets dergelijks (CGVS, pg 21). Je kon geen enkele enigszins concrete indicatie geven van de hoeveelheid aanwezige personen op die plaats van de taliban (CGVS, pg 21). Ze waren volgens jou met 'enkel', maar meer weet je niet want je kon hen niet zien (CGVS, pg 21). Als je vervolgens gevraagd wordt hoeveel verschillende stemmen je gehoord hebt, zeg je enkel dat het er 'veel' waren en dat je het niet weet (CGVS, pg 21). Gevraagd wat de taliban allemaal tegen je zegden tijdens je vasthouding van drie dagen gaf je aan dat ze zegden dat je broer moest stoppen met zijn job anders zouden ze hem vermoorden en dat ze je ook konden vermoorden (CGVS, pg 21). De talibanleden zouden niets anders hebben gezegd (CGVS, pg 21). Dat lijkt wel enorm weinig indien je meerdere dagen bij hen was. Je was niet zeker hoe lang je al bij hen was toen ze je vingers hebben afgesneden. Je 'dacht' dat het de tweede dag was en je 'dacht' dat je er 1 keer de nacht had doorgebracht en dat ze toen je vingers hebben afgesneden (CGVS, pg 21). Wanneer je gevraagd wordt of er iets van verzorging aan je vingers werd gedaan, zegde je dat je was flauwgevalen en dat je het niet meer weet, dat ze iets deden maar je weet het niet meer (CGVS, pg 21). Vlak daarna weet je dan blijkbaar toch, nadat je wordt gevraagd of ze er een verband rond deden, dat er een soort doekjes op je hand werden gelegd (CGVS, pg 21). Alles samen genomen moet tot de conclusie gekomen worden dat je te weinig specifieke verklaringen kunt afleggen over je vasthouding door de taliban. Je erg beperkte antwoorden maken het niet aannemelijk dat je een relaas vertelt dat je zelf hebt meegemaakt.

Ook blijf je vaag over een ander belangrijk aspect van je relaas. Je broer zou na je vertrek uit Afghanistan nog éénmalig telefonisch zijn bedreigd door een onbekende persoon van de taliban (CGVS, pg 20). Je kunt echter helemaal niet aangeven wanneer hij die telefonische bedreiging heeft gekregen of hoe lang je broer nog bleef verder werken na de bedreiging (CGVS, pg 20). Gezien er maar sprake is van 1 dreigetelefoon en je daarover persoonlijk werd geïnformeerd door je broer zou je toch enige indicatie van het tijdsverloop moeten kunnen geven (CGVS, pg 20).

In dit verband lijkt het bovendien zeer merkwaardig dat de taliban jou zo driest zouden hebben aangepakt om dan vervolgens amper nog iets te ondernemen teneinde je broer te laten stoppen met zijn werk. Afgezien van de éénmalige telefonische bedreiging na je vertrek zou er immers niets meer gebeurd zijn. Je broer zou geen verdere bedreigingen gekregen hebben en ook zijn gezin en jouw gezin kenden geen problemen meer met de taliban ondanks het feit dat je broer helemaal niet stopte met zijn job en nog zou hebben doorgewerkt tot augustus 2021 en zijn gezin (echtgenote en vier kinderen) en jouw familie in hetzelfde dorp zijn blijven wonen nadat de taliban je hadden meegenomen (CGVS, pg 13 en 19). De enige reden zou zijn dat vrouwen en kinderen niet worden lastig gevallen (CGVS, pg 19). Dit kan echter nog niet verklaren waarom de taliban het ten aanzien van je broer zouden laten bij één enkele telefonische bedreiging gedurende een periode van de winter van 2019 (jouw vertrek uit Afghanistan) tot augustus 2021 (het vertrek van je broer).

Daarbij werd het kennelijk ook niet nodig geacht dat jij zou onderduiken. Je bleef immers na je ontvoering door de taliban nog ongeveer anderhalve maand in Afghanistan en je verbleef toen na je terugkeer uit het ziekenhuis waar je twee dagen lag gewoon thuis (CGVS, pg 17 en 22). In die periode werd je niet meer gecontacteerd door de taliban en kwamen zij ook niet langs om na te gaan of jouw familie was ingegaan op hun eisen (CGVS, pg 22). Nochtans zouden de taliban jou en je broer vermoorden als je broer niet onmiddellijk zou stoppen met zijn job (CGVS, pg 19). Toen je werd gevraagd hoe dat zat, namelijk dat de taliban dergelijke dreigementen uitten, jou zo drastisch aanpakten en daarna niets meer deden, kon je geen enkele zinnige uitleg verstrekken (CGVS, pg 22). Je beweerde dat je zelf niet had gezien dat de taliban kwamen kijken in de buurt om te zien of je broer thuis was (CGVS, pg 22). In het licht van de ernstige dreiging waar je over spreekt, kan er niet aangenomen worden dat de taliban enkel mogelijks wel of niet eens 'in de buurt' zouden komen zijn kijken of je broer daar was en jou en je familie verder ongemoeid zouden laten.

Tevens mag het verbazen dat je broer omstreeks dezelfde periode als jouw ontvoering in persoon naar jullie dorp zou zijn gekomen. Je situeert zowel zijn bezoek aan het dorp als de aanval van de taliban op jou rond ongeveer anderhalve maand voor je vertrek uit Afghanistan (CGVS, pg 12 en 17). Uit je verklaringen blijkt dat je eerst werd meegenomen en aangevallen door de taliban en dat je broer daarna op verlof kwam naar het dorp om de situatie te bespreken met je oom (CGVS, pg 19). Je broer zou dus met andere woorden vlak nadat ernstige dreigementen werden geuit jegens hem door de taliban naar het dorp gekomen zijn. Je broer zou toen wel maar 1 dag gebleven zijn en zou erg bang geweest en de hele tijd zijn wapen bij zich hebben gehouden, maar hij sliep echter wel gewoon thuis in jullie woning (CGVS, pg 22). Ook dit komt weinig aannemelijk over. Je broer kon immers evengoed op een andere locatie met je oom hebben afgesproken om de situatie te bespreken. Dat hij om die reden zijn leven zou riskeren door naar het dorp te komen en dan ook nog eens thuis te blijven slapen lijkt niet plausibel. De door jou

geschetste gang van zaken, zowel wat betreft jouw gedrag en dat van je broer als de uiterst merkwaardige aanpak van de taliban, komt bijzonder onwaarschijnlijk over wat de geloofwaardigheid van je relaas nog verder onderuit haalt.

De documenten die je neerlegt om je vluchtrelaas te staven kunnen de geloofwaardigheid van je verklaringen niet herstellen. Integendeel doen je verklaringen over een van deze brieven verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Je legt twee brieven neer die rechtstreeks betrekking hebben op je vluchtrelaas. Een brief is opgesteld door je broer Q. en gericht aan de ouderen, stamhoofden en leden van de hervormingsraad van het dorp Amla en de tweede brief is een bevestiging van je vluchtrelaas door de religieuze geleerden, ouderen en maliks van je dorp of regio. In zijn brief maakt je broer melding van je ontvoering en mishandeling door de taliban alsook dat je werd behandeld door de Japanse kliniek M.P.S in je district Dara-i-Nur. De brief werd ook afgestempeld door de Japanse kliniek. Gevraagd om te vertellen wat je broer in zijn brief schreef, moet je echter het antwoord schuldig blijven. Je kan enkel zeggen dat het gaat over je problemen en dat je het niet kan lezen. Je zou niet aan iemand anders hebben gevraagd om het voor jou te lezen, omdat je je er niet goed bij voelt het door te vertellen en dat je je problemen voor je zelf hield (CGVS, pg 15 en 16). Je zou hierdoor dus geen idee hebben wat je broer precies heeft vermeld in zijn brief (CGVS, pg 16). Je wist dan weer wel enkele namen van maliks te geven die de brief hebben ondertekend of afgestempeld (CGVS, pg 16). Die namen heb je dan blijkbaar wel laten lezen door iemand anders en onthouden. Je uitleg waarom je de inhoud van de brief niet zou kennen komt hierdoor niet consistent over. Daarnaast was je verklaring over je medische verzorging in strijd met de informatie op de brief over de Japanse kliniek. In eerste instantie stelde je klaar en duidelijk dat je niet werd verzorgd in de Japanse kliniek. Je had wel gehoord dat er zo'n kliniek bestond ergens in je regio, maar je was daar niet geweest (CGVS, pg 16). Wanneer je erop wordt gewezen dat er een stempel van de Japanse kliniek op je brief staat, herhaalt je dat je de brief niet kunt lezen (CGVS, pg 16), hoewel je dus zoals gezegd de namen van de ondertekenaars blijkbaar wel hebt kunnen lezen of laten voorlezen. Na verdere confrontatie wijzig je plots je verklaring en beweert je dat je wel naar de Japanse kliniek ging om je vingers te laten verzorgen en dat het 'kan zijn' dat je daar geweest bent (CGVS, pg 16). Je volatiele verklaringen op dit punt kunnen allerm minst overtuigen. Er mag van jou verwacht worden dat je een eenduidig antwoord kunt verstrekken op de vraag of je wel of niet in de Japanse kliniek bent geweest, alsook dat je op de hoogte zou zijn van hetgeen je broer daaromtrent heeft verklaard in zijn brief.

Er moet ook opgemerkt worden dat het merkwaardig lijkt dat de brief van je broer pas op 4 januari 2021 zou zijn afgestempeld door de Japanse kliniek, terwijl de tekst van de brief erop wijst dat je broer zijn verklaring opstelde enkele dagen na je ontvoering door de taliban. Gezien je ontvoering op basis van je verklaringen zou moeten worden gesitueerd in de winter van 2019, zou de Japanse kliniek dus pas ongeveer twee jaar later de brief hebben afgestempeld, wat een abnormaal groot tijdsverloop lijkt.

Wat betreft de brief van de ouderen moet nog aangestipt worden dat zij als naam van de verzoeker (petitioner) de naam van je vader opgeven, hoewel je vader volgens je verklaring al vier jaar voor jouw vertrek zou zijn overleden en uit de andere brief blijkt dat niet je vader maar je broer de aanvrager was (CGVS, pg 10). Ook dit komt hoogst merkwaardig over.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat aan dergelijke brieven zoals jij neerlegt hoe dan ook weinig objectieve bewijswaarde kan worden gehecht omdat ze een gesolliciteerd karakter vertonen. De brief van de ouderen zou immers opgesteld zijn op verzoek van je vader en de andere brief betreft een loutere verklaring van je broer. Zowel je broer als de ouderen van je eigen regio kunnen in deze niet worden beschouwd als objectieve bronnen.

Gelet op het geheel van alle bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan jouw asielmotieven. Je biedt het CGVS geen zicht op de werkelijke redenen van je vertrek uit je land van herkomst, noch op de echte omstandigheden die hebben geleid tot de amputatie van twee van je vingers. In dat verband moet opgemerkt worden dat een dergelijke amputatie, die je staft met een medisch attest van dokter B., in verschillende omstandigheden of om verschillende redenen kan hebben plaatsgevonden. De dokter stelt dat het vermoedelijk gebeurd is ten gevolge van een scherp trauma en dat dit kan stoken met het verhaal van de patiënt, maar dit betekent niet zonder meer dat het gaat om het scherp trauma uit jouw vluchtrelaas. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Het komt jou als verzoeker in de procedure internationale bescherming toe om de feitelijke omstandigheden aannemelijk te maken en je bent op dat punt manifest in gebreke gebleven.

Bijgevolg kom je niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>) en de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2021/>) in rekening genomen.

UNHCR benadrukt in haar richtlijn dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Verzoeken om internationale bescherming van Afghanen dienen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wees er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of

overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdstad die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat je de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De overige documenten die je hebt neergelegd wijzigen niets aan de bevindingen omtrent je vluchtrelaas. Je taskera vormt een indicatie van je identiteit en nationaliteit, die hier op zich niet betwist worden. De kopie van taskera van je broer en de foto van jou en je broer hebben geen rechtstreekse betrekking op je asielmotieven. De twee attesten van je psycholoog, de heer C., stellen enkel dat je aanwezig was op een afspraak bij de psycholoog. Ze bevatten geen inhoudelijke informatie over je psychische klachten. De envelop toont enkel aan dat je post hebt ontvangen vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 9 van de Voogdijwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst gaat verzoeker in op zijn bijzondere procedurele noden waarbij hij zijn minderjarigheid wenst te benadrukken en het gegeven dat zijn moedertaal Pashai is terwijl er enkel een tolk Pashtou werd voorzien. Vervolgens bespreekt verzoeker de motieven aangaande zijn beperkte kennis betreffende de werkzaamheden van zijn broer die werd geëvacueerd door de Amerikanen hetgeen verzoeker tracht te staven met bijkomende documenten toegevoegd aan het verzoekschrift. Ook wordt in het verzoekschrift ingegaan op de vervolgingsfeiten die verzoeker zelf meemaakte.

Verder tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing betreffende de voorgelegde documenten te weerleggen.

Daarnaast wordt het recht op eerbiediging van verzoekers privéleven aangestipt waarbij verzoeker aangeeft dat zijn paternale neef in België werd erkend als vluchteling omwille van een vrees voor de taliban.

Verzoeker wijst bijkomend op de machtswissel in Afghanistan en stelt dat het CGVS een lange tijd alle beslissingen in Afgaanse dossiers opschortte en dat dit werd gedaan om te zien hoe het conflict tussen het regime en de taliban zou evolueren. Verzoeker vervolgt met een omstandige bespreking van het vluchtelingstatuut waarbij hij benadrukt dat hij door de taliban wordt geviséerd en tevens wijst op zijn langdurig verblijf in het buitenland. Hij stipt hierbij aan dat hij binnen het profiel valt en zal worden beschouwd als ongelovige, pro-westerse Afgaan die de sharia niet naleeft en bovendien is gevlucht wegens problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer voor de Afgaanse en Amerikaanse overheid. Hij stelt dat de Raad reeds de nood aan bescherming naar aanleiding van een (vermeende) verwestering erkende voor Afghanen in verschillende arresten. Hij betoogt dat nu de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan het risico op vervolging significant groter is geworden gelet op de strikte interpretatie van de sharia die de taliban hanteren. Verzoeker stelt dat een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afgaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, een enorm groot risico loopt te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag. Hij betoogt dat het onderzoek van de vluchtelingstatus een toekomstgericht onderzoek vereist, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet heeft verricht.

Voorts zet verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut op omvattende wijze uiteen. Vooreerst bespreekt hij artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en stelt dat het CGVS van oordeel is dat er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer. Verzoeker wijst erop dat hij reeds in het vizier kwam van de taliban wegens de werkzaamheden van zijn broer voor de Afgaanse overheid en benadrukt dat ook zijn neef, die in België werd erkend en waaraan hij gelinkt wordt, een vrees kende ten aanzien van de taliban. Verzoeker wijst er nog op dat hij al jaren in het Westen verblijft, waardoor zijn levensstijl helemaal tegenstrijdig is aan de sharia die de taliban nastreven. Hij besluit dat de combinatie van voornoemde feiten een persoonlijke omstandigheid creëert in zijn hoofde die een verhoogd risico met zich meebrengt slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker vervolgt met een theoretische bespreking van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, meer

bepaald foltering en onmenselijke behandeling of bestraffing. Hij benadrukt hierbij zijn profiel zoals eerder uiteengezet en stelt dat het CGVS de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog verliest.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit 's Raads rechtspraak, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en algemene landeninformatie.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- e-mail van verzoekers voogd aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) van 26 augustus 2021;
- brief van 22 oktober 2020 van KTA Brugge aangaande verzoekers leerprofiel;
- een foto van een brief van de Amerikaanse ambassade in Kabul van 31 oktober 2021 ter staving van de werkzaamheden van verzoekers broer;
- een foto van een tweede brief van de Amerikaanse ambassade in Kabul van 31 oktober 2021 ter staving van de werkzaamheden van verzoekers broer;
- foto's van de Amerikaanse verblijfskaarten van verzoekers broer en zijn gezin;
- een U.S. Customs Declaration van verzoekers broer;
- beëdigde vertalingen van een brief van de dorps- en stamhoofden inzake verzoeker en zijn broer en een brief van verzoekers broer gericht aan onder meer de ouderen en stamhoofden;
- medisch attest van 3 februari 2021;
- "Certificates of Welcome" op naam van de echtgenote van verzoekers broer en één kind;
- UK Home Office "Country Policy and Information Note – Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised'" van juni 2021;
- Nansen-profiel 3-21 "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek", met verwijzing naar de weblink;
- een artikel "Afghanistan: Taliban 'Vice' Handbook Abusive", van 29 oktober 2021.

2.2.2. Op 5 mei 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- aanbeveling van de begeleider van het opvangcentrum van 15 april 2023;
- aanbeveling door verzoekers voormalige voogd van 17 april 2023;
- bewijs van aanwezigheid in de les;
- schoolattest 2021-2022;
- schoolrapport 2021-2022;
- aanbeveling van een OKAN-leerkracht van 19 april 2023;
- aanbeveling van een OKAN-leerkracht van 20 april 2023;
- getuigenis van verzoekers neef;
- loonrekeningen 2022-2023;
- aanbeveling van een begeleider van Vlucht Vooruit van 14 april 2023;
- aanbeveling van een HR-consulent van 13 april 2023;
- psychologisch attest van 19 april 2024;
- medisch dossier;
- inschrijving bij de Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (HZIV) van 17 april 2023.

Deze aanvullende nota wordt nogmaals neergelegd ter terechtzitting op 8 mei 2023.

2.2.3. Verweerder legt op 8 mei 2023 ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die elektronisch werd toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, wijst de Raad op volgende motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Naast je minderjarigheid, maak je melding van psychische klachten. Je piekert over je familie die nog in Afghanistan is en je maakt je zorgen over hun veiligheid (CGVS, pg 17). Je legt twee attesten neer van je psycholoog, de heer C., die bevestigen dat je

aanwezig was op een afspraak voor psychische begeleiding. De attesten van de psycholoog bevatten geen informatie over de aard van je psychische klachten of de eventuele impact van deze klachten op je vermogen om deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Uit niets blijkt dat je hierdoor omwille van je psychische klachten op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure of dat je hierdoor niet in staat zou zijn om je asielmotieven uiteen te zetten in het kader van het persoonlijk onderhoud. Er drongen zich bijgevolg geen bijkomende bijzondere maatregelen op omwille van je psychische klachten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker brengt geenszins valabele argumenten bij die voorgaande bevindingen, die de Raad integraal bijtreedt, kunnen ontkrachten.

Het psychologisch attest van 19 april 2023 en verzoekers medisch dossier, toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota van 5 mei 2023, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling.

In het psychologisch attest van 19 april 2023 wordt verzoekers opvolging en de raadplegingen bevestigd waarbij volgende doelstellingen worden aangekaart: “*Structureren lichaamsbeeld, structureren positief zelfbeeld*”, “*Stimuleren zelfvertrouwen, opbouw communicatieve vaardigheden en assertiviteit*”, “*Behandeling depressie, angst en traumaverwerking*”, “*Behandeling slaapproblemen en stress-klachten*”. De Raad moet evenwel vaststellen dat waar in het attest melding wordt gemaakt van onder meer depressie, angst, traumaverwerking, slaapproblemen en stressklachten niet kan blijken dat de hierin opgesomde symptomen behalve op verzoekers eigen verklaringen ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Hoe dan ook toont verzoeker hiermee wederom niet aan dat hij tijdens zijn gehoren in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin blijkt uit het bijgevoegd medisch dossier, met een overzicht van verzoekers medische raadplegingen, dat verzoeker verhinderd was volwaardige verklaringen af te leggen nu ook hieruit de eventuele impact van verzoekers klachten op zijn vermogen om deel te nemen aan de asielpcedure niet kan afgeleid worden.

Verzoeker kan verder met de verwijzing naar zijn minderjarigheid bovenstaande pertinente motieven niet ontkrachten nu in zijn hoofde als destijds minderjarige vreemdeling bijzondere procedurele noden werden aangenomen en hem steunmaatregelen werden verleend. De Raad benadrukt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker zeventien jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde alsook verzoekers voogd. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Waar verzoeker bekritiseert dat er enkel een tolk Pashtou werd voorzien, een taal die hij onderweg naar en in België heeft geleerd, terwijl zijn moedertaal Pashai is en dit ook werd aangekaart door zijn voogd op 26 augustus 2021, wordt op het volgende gewezen.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekers gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken werd gevoerd in het Pashtou en hij deze verslagen, nadat deze hem in het Pashtou werden voorgelezen, voor akkoord heeft ondertekend. Verzoeker stelde op het CGVS uitdrukkelijk dat het interview bij de DVZ uiteindelijk wel vlot verliep en hij alles had begrepen (persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker stipt terecht

aan dat zijn voogd er reeds op 26 augustus 2021 op had gewezen een tolk Pashai te verkiezen gezien dit zijn moedertaal is hetgeen ook werd benadrukt op het CGVS, doch de protection officer wees verzoeker er tijdens zijn persoonlijk onderhoud op dat bij de DVZ werd genoteerd dat verzoekers Pashtou voldoende was om een interview af te leggen in die taal waarop verzoeker "oké" antwoordde (persoonlijk onderhoud, p. 3). Er werd verzoeker op het CGVS gevraagd of hij de tolk Pashtou goed begreep en er werd hem meegedeeld het onmiddellijk aan te geven indien hij een woord niet begreep en dat als iets niet duidelijk was of hij de tolk of de vraag niet begreep dit direct te zeggen zodat er geen misverstanden ontstaan (persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker stemde hiermee uitdrukkelijk in en gaf ook tijdens zijn gehoor aan dat het Pashtou meeviel waarbij hij op het einde van zijn gehoor expliciet stelde de tolk goed te hebben begrepen (persoonlijk onderhoud, p. 3, 14, 26).

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor te kennen gaf dat er een probleem was. Verzoeker maakt zodoende geen taal- of vertaalproblemen aannemelijk en kan thans niet ernstig genomen worden in zijn post factum bewering dat er regelmatig spraakverwarringen waren en hij verscheidene vragen niet goed begreep. Gelet op het voorgaande kan vastgesteld worden dat, hoewel het Pashai de moedertaal van verzoeker is, zijn kennis van het Pashtou afdoende is opdat hij zich tijdens zijn gehoren in deze taal kon uitdrukken. In casu blijkt dat het gegeven dat het onderhoud met hulp van een tolk Pashtou is verlopen, er niet aan in de weg stond dat verzoeker zijn verklaringen op een correcte en volledige wijze heeft kunnen afleggen.

Volledigheidshalve kan aangestipt worden dat verzoeker zich tevens ter terechtzitting van 8 mei 2023 zonder problemen heeft bediend van een tolk Pashtou.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker stelt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een vervolgingsvrees vanwege de taliban wegens de werkzaamheden van zijn broer voor de Afghaanse en Amerikaanse autoriteiten.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de eerste plaats wordt samen met de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker het profiel van zijn broer niet weet aannemelijk te maken gelet op zijn vage verklaringen die bovendien inconsistent zijn met de beschikbare informatie:

"Je verklaarde dat je oudere broer Q., die 38 jaar zou zijn, als bewaker werkte voor de buitenlanders op de luchthaven van Jalalabad en dat hij bij een speciale eenheid hoorde. Je weet te zeggen dat het de 02 eenheid betreft en dat dit heel speciale mensen zijn die heel hoog opgeleid zijn en speciale operaties moeten uitvoeren (CGVS, pg 11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de 02 unit van de National Directorate of Security (cf. infra) inderdaad één van de meest gespecialiseerde en best opgeleide (getraind door de CIA) eliteeenheden van de Afghaanse strijdkrachten is. Je broer is echter iemand die ongeschoold zou zijn net zoals jij zelf (GVS, pg 11, pg 5). Gezien je enerzijds zegt dat hij behoorde tot een eenheid van heel hoog opgeleide personen en anderzijds dat hij zelf niet geschoold is, zou verwacht worden dat je toch enige duiding kunt geven over hoe je broer er dan in geslaagd is bij die die eenheid te worden ingelijfd en welke training hij gekregen heeft om voldoende gekwalificeerd te geraken voor het werk bij een speciale eenheid. Je had echter zelfs geen enkel idee waar je broer heen ging om die speciale opleiding of training te krijgen die hij zou moeten hebben gehad (CGVS, pg 11). Je wist ook niet of je broer leerde schrijven en lezen in het kader van zijn training (CGVS, pg 13) en je had geen idee of het kunnen lezen en schrijven vereist was om bij een speciale eenheid te worden toegelaten (CGVS, pg 13). Het enige wat je kon vertellen over de selectieprocedure is dat je broer naar de luchthaven is geweest en dat hij een toets aflegde en dat het oké was (CGVS, pg 11). Verder wist je niets over hoe zijn selectieprocedure was verlopen (CGVS, pg 11).

Wat betreft de speciale eenheid waarvoor je broer zou hebben gewerkt, bleek je ook niet op de hoogte te zijn van het feit dat deze eenheid behoort tot de (voormalige) NDS (National Directorate of Security, nationale veiligheidsdienst) hoewel deze instantie ook wordt vermeld op zowel de badge als het opleidingscertificaat dat je zelf neerlegt om je verzoek te staven. Ook objectieve landeninformatie bevestigt dat de 02 eenheid tot de NDS behoorde. De NDS was een afzonderlijke instantie en behoorde

niet tot de structuur van het voormalige Afghaanse leger (zie: landeninformatie toegevoegd aan je administratief dossier). In strijd met de informatie op de door jou neergelegde documenten, verklaar je dat de eenheid van je broer behoorde tot het (voormalige) Afghaanse leger (ANA, Afghan National Army). Het is hoogst merkwaardig dat je wel zou weten dat het om een speciale eenheid gaat en dat je het nummer van de eenheid kent maar dat je tegelijkertijd niet zou weten tot welke instantie de eenheid zou behoren en dat je daaromtrent rondtrent foutieve informatie geeft. Toen je werd gevraagd waarvoor de NDS staat op het certificaat van je broer, had je geen enkel idee waarover dat ging (CGVS, pg 14). Je had nooit gehoord dat je broer daarvoor werkte, noch had je enig idee waarvoor NDS stond (CGVS, pg 14 en 15). Aan de hand van dergelijke verklaringen kan je bezwaarlijk aannemelijk maken dat je een broer zou hebben die meerdere jaren voor een speciale eenheid van de nationale veiligheidsdienst werkte. Je kon bovendien vrij eenvoudig over meer informatie hebben beschikt indien je daarvoor enige moeite had gedaan. Je hebt namelijk nog steeds contact met je broer en er kan niet worden ingezien waarom hij je asielerzoek niet zou willen ondersteunen door uitgebreide toelichting te geven bij zijn professionele activiteiten nu deze activiteiten aan de basis liggen van je problemen in Afghanistan (CGVS, pg 11). Redelijkerwijze kan van jou als verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat je je spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van je vluchtrelaas.

Nog is het opvallend dat je je verklaring dat je broer werd geëvacueerd vanuit Afghanistan toen de taliban de macht overnamen in het hele land en dat hij inmiddels in de Verenigde Staten verblijft op geen enkele manier kunt staven (CGVS, pg 10 en 11). Er werd je tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 oktober 2021 gevraagd om je broer te contacteren om bewijsstukken over te maken van zijn evacuatie (CGVS, pg 15). Tot op heden mocht het CGVS echter geen enkel bewijsstuk ontvangen dat betrekking heeft op zijn evacuatie uit Afghanistan.

Gelet op deze bevindingen komt het weinig aannemelijk over dat je een broer zou hebben die meerdere jaren werkte bij een speciale eenheid van de voormalige Afghaanse autoriteiten. Dit doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas aangezien je net omwille van het werk van je broer werd meegenomen en mishandeld door de taliban bij wijze van verwittiging voor je broer en om hem ertoe te overhalen met zijn job te stoppen (CGVS, pg 19)."

Verzoeker tracht zijn beperkte kennis te verschonen door op het leeftijdsverschil te wijzen en op zijn jonge leeftijd op het moment van de opleiding van zijn broer. Gezien de aard van de job is volgens verzoeker enige discretie omtrent de inhoud van het werk van zijn broer ook niet onrealistisch. Daarenboven wordt aangestipt dat verzoekers broer wegens zijn functie weinig thuis was en dat bijkomend het intellectueel niveau van verzoeker laag is zoals ook blijkt uit een brief van 22 oktober 2020 toegevoegd aan het verzoekschrift.

Het feit dat verzoeker heel jong was, een groot leeftijdsverschil heeft met zijn broer die weinig thuis was en ongeschoold was, verschoont in casu geenszins het afleggen van vage verklaringen die niet consistent zijn met de beschikbare informatie. Vooreerst stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze minderjarig is, immers verwacht kan worden dat hij nauwkeurige, doorleefde en coherente verklaringen aflegt inzake de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas die direct hebben geleid tot zijn vlucht. Bovendien slaagde verzoeker er in bijkomende documenten inzake zijn broer te verkrijgen zodat niet kan ingezien waarom, hoewel destijds enige discretie nodig was en zijn broer niet vaak thuis was, verzoeker thans ondanks deze contacten met zijn broer, nog steeds in gebreke blijft enige duiding te geven in diens training, en selectieprocedure.

Verzoeker toont verder niet aan dat zijn ongeschooldheid zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was doorleefde en eenduidige verklaringen af te leggen aangaande de werkzaamheden van zijn broer, te meer verzoeker ondanks zijn minderjarige leeftijd op het moment van de beweerde training van zijn broer reeds 14 jaar was en na zijn broer de oudste broer thuis, hij sinds het overlijden van zijn vader rond 2016 op ongeveer twaalfjarige leeftijd reeds werkte op de velden van de familie en hij werd geacht in staat te zijn om boodschappen te doen in andere dorpen (persoonlijk onderhoud, p. 6-7, 13; Verklaring DVZ van 9 december 2020, p. 9).

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Verzoeker kan gelet op de vaststellingen onder 2.3.4. (supra) zijn vage verklaringen die niet eenduidig zijn en overigens inconsistent zijn met de beschikbare informatie, evenmin verschonen door te betogen dat zijn moedertaal Pashai is terwijl er een tolk Pashtou werd voorzien.

Waar verzoeker nog aanstipt dat hij thans kan meedelen dat zijn broer door zijn maternale oom werd geïntroduceerd bij de 02-eenheid en dat deze oom, die verzoekers vlucht regelde, ook werd geëvacueerd door de Amerikanen daar hij vermoedelijk ook een overheidsfunctie uitoefende, kan hij met dergelijke

blote beweringen die geenszins worden gestaafd, geen afbreuk doen aan de concrete motieven aangaande zijn gebrekkige kennis en zijn verklaringen die niet consistent zijn met de beschikbare informatie. Verzoeker gaf overigens uitdrukkelijk aan dat buiten zijn broer geen andere familieleden werkzaam waren voor de Afghaanse overheid (persoonlijk onderhoud, p. 14) zodat hij thans post factum niet dienstig anders kan beweren zonder enig begin van bewijs.

Voorts voert verzoeker aan dat zijn broer slechts bewaker was en bovendien een korte opleiding genoot en een test had afgelegd zodat als bewaker een hoge scholing niet pertinent lijkt te zijn. Verzoekers uitleg valt evenwel niet te rijmen met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de 02 unit één van de meest gespecialiseerde en best opgeleide en door de CIA getrainde elite-eenheden van de Afghaanse strijdkrachten is. Dat verzoekers broer die ongeschoold is en waarvan verzoeker aangaf dat hij niet kon schrijven en lezen (persoonlijk onderhoud, p. 13), dit zoals verzoeker die tevens geen onderwijs genoot en niet gealfabetiseerd is en wiens cognitieve vaardigheden zeer beperkt zijn blijkens de neergelegde stukken, net deze elite eenheid zou kunnen vervoegen na een opleiding van slechts twaalf dagen en een test kan dan ook geheel niet overtuigen.

Verzoeker wenst het profiel van zijn broer bijkomend te staven met twee brieven van de Amerikaanse ambassade die bevestigen dat zijn broer voor de U.S. Government at Department of State werkte sinds november 2018 en dat hierdoor diens leven werd bedreigd en hij zodoende werd geëvacueerd. Er werden evenwel slechts foto's neergelegd van deze brieven die op 31 oktober 2021 te Kabul zouden zijn opgesteld waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien valt de inhoud van deze brieven niet te rijmen met verzoekers verklaringen en de eerder neergelegde badge en het opleidingscertificaat van verzoekers broer. In deze brief wordt immers gewag gemaakt van een tewerkstelling van verzoekers broer voor de "U.S. Government at Department of State (DOS) Annex" dit als soldaat sinds 22 november 2018 terwijl verzoeker sprak over een tewerkstelling als bewaker bij de 02 unit die volgens verzoeker behoorde tot het Afghaanse leger (ANA) en uit de beschikbare informatie blijkt dat deze unit afhangt van de NDS (National Directorate of Security) waarvan ook melding wordt gemaakt op de neergelegde badge en in het opleidingscertificaat.

Het gebrek aan eenduidigheid over de werkzaamheden van verzoekers broer doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het beweerde profiel van deze broer.

Door verder te wijzen op de bijgevoegde foto's van de verblijfskaarten van zijn broer en diens gezinsleden alsook een U.S. Customs Declaration en twee Certificates of Welcome slaagt verzoeker er geenszins in het beweerde profiel van zijn broer aannemelijk te maken of diens evacuatie aannemelijk te maken. De Raad stipt vooreerst aan dat een U. S. Customs Declaration wordt ingevuld bij binnenkomst in de VS en dus geenszins de voorgehouden evacuatie kan staven. Bovendien werd dit document slechts gedeeltelijk ingevuld, werd het niet ondertekend noch lijkt het officieel afgestempeld te zijn. De beweerde evacuatie wordt evenmin gestaafd door de foto's van de verblijfskaarten en de Certificates of Welcome die, daargelaten de vraag naar de bewijswaarde, slechts kunnen duiden op een verblijf in de VS zonder dat hiermee de omstandigheden van dit verblijf of een evacuatie wegens de werkzaamheden van verzoekers broer worden aangetoond. Verder kan aangestipt worden dat het opmerkelijk is dat ook op de verblijfskaarten van de echtgenote en de kinderen sprake is van een "employment authorization" hetgeen duidt op een verblijf in het kader van een tewerkstelling.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoekers verklaringen over de concrete vervolgingsfeiten die hijzelf zou hebben meegemaakt niet overtuigend zijn omdat ze erg vaag en summier zijn:

"Je zou in je regio geweest zijn toen je vastgenomen werd door iemand van de taliban (CGVS, pg 20). Gevraagd om heel precies uit te leggen waar je je bevond, voegde je toe dat er een berg is in Amla en dat je daar vlakbij die berg was (CGVS, pg 20). Heel precies is jouw uitleg niet te noemen. Je werd geblinddoekt, en daarom kan je niet zeggen hoeveel talibanstrijders er waren, want je kon hen niet zien (CGVS, pg 20). Je had hen dus kennelijk ook niet horen aankomen. Je kon niet zeggen hoeveel personen je gewaar was geworden of hoeveel stemmen je hebt gehoord, want je was geblinddoekt (CGVS, pg 20). Nochtans is zien niet het enige zintuig zodat je toch iets meer zou moeten kunnen vertellen over je ervaringen op dat concrete moment. Je werd te voet meegenomen door talibanstrijders naar een van hun plaatsen 'in die berg' (CGVS, pg 20). Je zou daar drie dagen zijn vastgehouden en je hebt er twee keer moeten overnachten (CGVS, pg 21). Je kon echter geen enkele verdere beschrijving geven van die plaats in of op die berg waar je werd vastgehouden (CGVS, pg 21). Ook al zouden je ogen de hele tijd bedekt geweest zijn zoals je poneert, dan nog zou je toch iets moeten kunnen vertellen over welke indruk die plaats op je maakte of hoe die plaats aanvoelde, bijvoorbeeld eerder als een huis of als een grot of iets dergelijks (CGVS, pg 21). Je kon geen enkele enigszins concrete indicatie geven van de hoeveelheid

aanwezige personen op die plaats van de taliban (CGVS, pg 21). Ze waren volgens jou met 'enkelen', maar meer weet je niet want je kon hen niet zien (CGVS, pg 21). Als je vervolgens gevraagd wordt hoeveel verschillende stemmen je gehoord hebt, zeg je enkel dat het er 'veel' waren en dat je het niet weet (CGVS, pg 21). Gevraagd wat de taliban allemaal tegen je zegden tijdens je vasthouding van drie dagen gaf je aan dat ze zegden dat je broer moest stoppen met zijn job anders zouden ze hem vermoorden en dat ze je ook konden vermoorden (CGVS, pg 21). De talibanleden zouden niets anders hebben gezegd (CGVS, pg 21). Dat lijkt wel enorm weinig indien je meerdere dagen bij hen was. Je was niet zeker hoe lang je al bij hen was toen ze je vingers hebben afgesneden. Je 'dacht' dat het de tweede dag was en je 'dacht' dat je er 1 keer de nacht had doorgebracht en dat ze toen je vingers hebben afgesneden (CGVS, pg 21). Wanneer je gevraagd wordt of er iets van verzorging aan je vingers werd gedaan, zegde je dat je was flauwgevallen en dat je het niet meer weet, dat ze iets deden maar je weet het niet meer (CGVS, pg 21). Vlak daarna weet je dan blijkbaar toch, nadat je wordt gevraagd of ze er een verband rond deden, dat er een soort doekjes op je hand werden gelegd (CGVS, pg 21). Alles samen genomen moet tot de conclusie gekomen worden dat je te weinig specifieke verklaringen kunt afleggen over je vasthouding door de taliban. Je erg beperkte antwoorden maken het niet aannemelijk dat je een relaas vertelt dat je zelf hebt meegemaakt.

Ook blijf je vaag over een ander belangrijk aspect van je relaas. Je broer zou na je vertrek uit Afghanistan nog éénmalig telefonisch zijn bedreigd door een onbekende persoon van de taliban (CGVS, pg 20). Je kunt echter helemaal niet aangeven wanneer hij die telefonische bedreiging heeft gekregen of hoe lang je broer nog bleef verder werken na de bedreiging (CGVS, pg 20). Gezien er maar sprake is van 1 dreigtelefoon en je daarover persoonlijk werd geïnformeerd door je broer zou je toch enige indicatie van het tijdsverloop moeten kunnen geven (CGVS, pg 20).

In dit verband lijkt het bovendien zeer merkwaardig dat de taliban jou zo driest zouden hebben aangepakt om dan vervolgens amper nog iets te ondernemen teneinde je broer te laten stoppen met zijn werk. Afgezien van de éénmalige telefonische bedreiging na je vertrek zou er immers niets meer gebeurd zijn. Je broer zou geen verdere bedreigingen gekregen hebben en ook zijn gezin en jouw gezin kenden geen problemen meer met de taliban ondanks het feit dat je broer helemaal niet stopte met zijn job en nog zou hebben doorgewerkt tot augustus 2021 en zijn gezin (echtgenote en vier kinderen) en jouw familie in hetzelfde dorp zijn blijven wonen nadat de taliban je hadden meegenomen (CGVS, pg 13 en 19). De enige reden zou zijn dat vrouwen en kinderen niet worden lastig gevallen (CGVS, pg 19). Dit kan echter nog niet verklaren waarom de taliban het ten aanzien van je broer zouden laten bij één enkele telefonische bedreiging gedurende een periode van de winter van 2019 (jouw vertrek uit Afghanistan) tot augustus 2021 (het vertrek van je broer)."

Door de impact van de beweerde gebeurtenissen te benadrukken waardoor hij is getraumatiseerd alsook zijn minderjarigheid, kan verzoeker bovenstaande overwegingen niet in een ander daglicht stellen. De Raad stelt vooreerst vast dat in casu geen stukken voorliggen ter staving van mentale problemen of psychische stoornissen wegens een trauma waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. In casu kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten.

Verder stipt de Raad aan dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de neergelegde medische stukken waaronder aanwezigheidsattesten van zijn psycholoog, een medisch attest van 3 februari 2021, het psychologisch attest van 19 april 2024 en verzoekers medisch dossier geen sluitend bewijs vormen voor verzoekers problemen of voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. Zo kan een arts of psycholoog nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of psychische problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

Bovendien moeten de voorgelegde documenten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten aannemelijk worden gemaakt, quod non in casu gelet op het ongeloofwaardig karakter van het vluchtrelaas wegens verzoekers gebrekkige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen.

De Raad moet voorts beklemtonen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, eveneens wanneer deze minderjarig is, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, te meer in casu niet kan vastgesteld worden dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker ter verklaring van het gebrek aan actie vanwege de taliban aanvoert dat het weinig aannemelijk is dat verweerder het beleid en de handelswijze van de taliban kent en het gegeven dat ze

niets van zich laten horen niet betekent dat er een reële dreiging meer is, kan hij de concrete weigeringsmotieven in dit verband niet ombuigen gelet op de door hem geschetste context. Verzoeker betwist overigens niet dat zijn familie in hetzelfde dorp is blijven wonen en gaf uitdrukkelijk aan dat zijn familie geen problemen heeft gehad sinds zijn vertrek en maakt ook thans geen gewag van problemen (persoonlijk onderhoud, p. 19).

Voorts laat verzoeker volgende motieven ongemoeid:

“Daarbij werd het kennelijk ook niet nodig geacht dat jij zou onderduiken. Je bleef immers na je ontvoering door de taliban nog ongeveer anderhalve maand in Afghanistan en je verbleef toen na je terugkeer uit het ziekenhuis waar je twee dagen lag gewoon thuis (CGVS, pg 17 en 22). In die periode werd je niet meer gecontacteerd door de taliban en kwamen zij ook niet langs om na te gaan of jouw familie was ingegaan op hun eisen (CGVS, pg 22). Nochtans zouden de taliban jou en je broer vermoorden als je broer niet onmiddellijk zou stoppen met zijn job (CGVS, pg 19). Toen je werd gevraagd hoe dat zat, namelijk dat de taliban dergelijke dreigementen uitten, jou zo drastisch aanpakten en daarna niets meer deden, kon je geen enkele zinnige uitleg verstrekken (CGVS, pg 22). Je beweerde dat je zelf niet had gezien dat de taliban kwamen kijken in de buurt om te zien of je broer thuis was (CGVS, pg 22). In het licht van de ernstige dreiging waar je over spreekt, kan er niet aangenomen worden dat de taliban enkel mogelijks wel of niet eens ‘in de buurt’ zouden komen zijn kijken of je broer daar was en jou en je familie verder ongemoeid zouden laten.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze pertinente overwegingen tot de zijne.

In de bestreden beslissing wordt nog met reden als volgt geoordeeld:

“Tevens mag het verbazen dat je broer omstreeks dezelfde periode als jouw ontvoering in persoon naar jullie dorp zou zijn gekomen. Je situeert zowel zijn bezoek aan het dorp als de aanval van de taliban op jou rond ongeveer anderhalve maand voor je vertrek uit Afghanistan (CGVS, pg 12 en 17). Uit je verklaringen blijkt dat je eerst werd meegenomen en aangevallen door de taliban en dat je broer daarna op verlof kwam naar het dorp om de situatie te bespreken met je oom (CGVS, pg 19). Je broer zou dus met andere woorden vlak nadat ernstige dreigementen werden geuit jegens hem door de taliban naar het dorp gekomen zijn. Je broer zou toen wel maar 1 dag gebleven zijn en zou erg bang geweest en de hele tijd zijn wapen bij zich hebben gehouden, maar hij sliep echter wel gewoon thuis in jullie woning (CGVS, pg 22). Ook dit komt weinig aannemelijk over. Je broer kon immers evengoed op een andere locatie met je oom hebben afgesproken om de situatie te bespreken. Dat hij om die reden zijn leven zou riskeren door naar het dorp te komen en dan ook nog eens thuis te blijven slapen lijkt niet plausibel. De door jou geschetste gang van zaken, zowel wat betreft jouw gedrag en dat van je broer als de uiterst merkwaardige aanpak van de taliban, komt bijzonder onwaarschijnlijk over wat de geloofwaardigheid van je relaas nog verder onderuit haalt.”

Verzoeker brengt geenszins valabele argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ombuigen.

Tot slot merkt de Raad in dit verband op dat zelfs indien deze werkzaamheden van de broer konden aangenomen worden, uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger of samen met de Amerikanen hebben gewerkt (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55, 58-59).

De Raad moet in casu benadrukken dat verzoeker, die de werkzaamheden van zijn broer niet aannemelijk heeft gemaakt gelet op het gebrek aan doorleefde, eenduidige en consistente verklaringen overigens niet betwist dat zijn achterblijvende familie in Afghanistan – met name zijn moeder, broer en zussen– thans geen problemen kennen.

In acht genomen wat voorafgaat kan een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging omwille van het beweerde profiel van verzoekers broer in casu niet aangenomen worden.

Wat betreft de neergelegde documenten kan gewezen worden op volgende uitgebreide en concrete beoordeling ervan in de bestreden beslissing:

“De documenten die je neerlegt om je vluchtrelaas te staven kunnen de geloofwaardigheid van je verklaringen niet herstellen. Integendeel doen je verklaringen over een van deze brieven verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Je legt twee brieven neer die rechtstreeks betrekking hebben op je vluchtrelaas. Een brief is opgesteld door je broer Q. en gericht aan de ouders, stamhoofden en leden van de hervormingsraad van het dorp Amla en de tweede brief is een bevestiging van je vluchtrelaas door de religieuze geleerden, ouders en maliks van je dorp of regio. In zijn brief maakt je broer melding van je ontvoering en mishandeling door de taliban alsook dat je werd behandeld door de Japanse kliniek M.P.S

in je district Dara-i-Nur. De brief werd ook afgestempeld door de Japanse kliniek. Gevraagd om te vertellen wat je broer in zijn brief schreef, moet je echter het antwoord schuldig blijven. Je kan enkel zeggen dat het gaat over je problemen en dat je het niet kan lezen. Je zou niet aan iemand anders hebben gevraagd om het voor jou te lezen, omdat je je er niet goed bij voelt het door te vertellen en dat je je problemen voor je zelf hield (CGVS, pg 15 en 16). Je zou hierdoor dus geen idee hebben wat je broer precies heeft vermeld in zijn brief (CGVS, pg 16). Je wist dan weer wel enkele namen van maliks te geven die de brief hebben ondertekend of afgestempeld (CGVS, pg 16). Die namen heb je dan blijkbaar wel laten lezen door iemand anders en onthouden. Je uitleg waarom je de inhoud van de brief niet zou kennen komt hierdoor niet consistent over. Daarnaast was je verklaring over je medische verzorging in strijd met de informatie op de brief over de Japanse kliniek. In eerste instantie stelde je klaar en duidelijk dat je niet werd verzorgd in de Japanse kliniek. Je had wel gehoord dat er zo'n kliniek bestond ergens in je regio, maar je was daar niet geweest (CGVS, pg 16). Wanneer je erop wordt gewezen dat er een stempel van de Japanse kliniek op je brief staat, herhaalt je dat je de brief niet kunt lezen (CGVS, pg 16), hoewel je dus zoals gezegd de namen van de ondertekenaars blijkbaar wel hebt kunnen lezen of laten voorlezen. Na verdere confrontatie wijzig je plots je verklaring en beweert je dat je wel naar de Japanse kliniek ging om je vingers te laten verzorgen en dat het 'kan zijn' dat je daar geweest bent (CGVS, pg 16). Je volatiele verklaringen op dit punt kunnen allerm minst overtuigen. Er mag van jou verwacht worden dat je een eenduidig antwoord kunt verstrekken op de vraag of je wel of niet in de Japanse kliniek bent geweest, alsook dat je op de hoogte zou zijn van hetgeen je broer daaromtrent heeft verklaard in zijn brief.

Er moet ook opgemerkt worden dat het merkwaardig lijkt dat de brief van je broer pas op 4 januari 2021 zou zijn afgestempeld door de Japanse kliniek, terwijl de tekst van de brief erop wijst dat je broer zijn verklaring opstelde enkele dagen na je ontvoering door de taliban. Gezien je ontvoering op basis van je verklaringen zou moeten worden gesitueerd in de winter van 2019, zou de Japanse kliniek dus pas ongeveer twee jaar later de brief hebben afgestempeld, wat een abnormaal groot tijdsverloop lijkt.

Wat betreft de brief van de ouders moet nog aangestipt worden dat zij als naam van de verzoeker (petitioner) de naam van je vader opgeven, hoewel je vader volgens je verklaring al vier jaar voor jouw vertrek zou zijn overleden en uit de andere brief blijkt dat niet je vader maar je broer de aanvrager was (CGVS, pg 10). Ook dit komt hoogst merkwaardig over.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat aan dergelijke brieven zoals jij neerlegt hoe dan ook weinig objectieve bewijswaarde kan worden gehecht omdat ze een gesolliciteerd karakter vertonen. De brief van de ouders zou immers opgesteld zijn op verzoek van je vader en de andere brief betreft een loutere verklaring van je broer. Zowel je broer als de ouders van je eigen regio kunnen in deze niet worden beschouwd als objectieve bronnen.

Gelet op het geheel van alle bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan jouw asielmotieven. Je biedt het CGVS geen zicht op de werkelijke redenen van je vertrek uit je land van herkomst, noch op de echte omstandigheden die hebben geleid tot de amputatie van twee van je vingers. In dat verband moet opgemerkt worden dat een dergelijke amputatie, die je staft met een medisch attest van dokter B., in verschillende omstandigheden of om verschillende redenen kan hebben plaatsgevonden. De dokter stelt dat het vermoedelijk gebeurd is ten gevolge van een scherp trauma en dat dit kan stoken met het verhaal van de patiënt, maar dit betekent niet zonder meer dat het gaat om het scherp trauma uit jouw vluchtrelaas. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Het komt jou als verzoeker in de procedure internationale bescherming toe om de feitelijke omstandigheden aannemelijk te maken en je bent op dat punt manifest in gebreke gebleven.

(...)

De overige documenten die je hebt neergelegd wijzigen niets aan de bevindingen omtrent je vluchtrelaas. Je taskera vormt een indicatie van je identiteit en nationaliteit, die hier op zich niet betwist worden. De kopie van taskera van je broer en de foto van jou en je broer hebben geen rechtstreekse betrekking op je asielmotieven. De twee attesten van je psycholoog, de heer C., stellen enkel dat je aanwezig was op een afspraak bij de psycholoog. Ze bevatten geen inhoudelijke informatie over je psychische klachten. De envelop toont enkel aan dat je post hebt ontvangen vanuit Afghanistan."

In het verzoekschrift worden de neergelegde documenten beklemdoond en wordt aangaande verzoekers gebrekkige kennis omtrent de inhoud van de twee neergelegde brieven - waarvan vertalingen worden bijgevoegd aan het verzoekschrift - zijn ongeschooldheid naar voren geschoven. Hiermee kan verzoeker evenwel geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen te meer hij niet betwist dat hij wel de namen van de maliks kon aangeven. Dat verzoeker werd aangeraden deze namen te kennen en het niet vreemd is dat hij de ouders en maliks kent van het dorp waar hij altijd heeft gewoond kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft verdere duiding te verschaffen over de inhoud van de brieven hoewel deze rechtstreeks betrekking hebben op zijn vluchtrelaas. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en omtrent

de inhoud van stukken die betrekking hebben op zijn relaas. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde zelf de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de inhoud van de brieven hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoeker tracht verder de motieven aangaande de brief van de Japanse kliniek te weerleggen door op te werpen dat hij initieel verward was gezien er in deze kliniek allemaal Afghanen werken. Hij licht tevens toe dat de oorspronkelijke documenten verloren zijn gegaan waardoor nieuwe documenten werden opgevraagd die dateren van 4 januari 2021. Verzoekers betoog kan evenwel niet overtuigen. Samen met de commissaris-generaal moet immers opgemerkt worden dat verzoeker uitdrukkelijk aangaf te zijn verzorgd in een gezondheidscentrum in Amla dorp en op de uitdrukkelijke vraag of hij ooit behandeld was in de Japanse kliniek antwoordde verzoeker dat hij daar niet is geweest hoewel hij ervan had gehoord (persoonlijk onderhoud, p. 16). Zelfs wanneer verzoeker werd geconfronteerd met het gegeven dat op één van de documenten een stempel was gezet van de Japanse kliniek gaf verzoeker niet aan er te zijn geweest doch stelde louter het document niet te kunnen lezen (persoonlijk onderhoud, p. 16). Pas toen verzoeker werd geconfronteerd met de vraag waarom de Japanse kliniek een stempel zou zetten op een brief aangaande verzoekers problemen als hij niet in die kliniek was geweest gaf verzoeker toe dat “*Het kan*” dat hij er is geweest waarbij hij nog steeds niet met zekerheid kon bevestigen of hij er werd verzorgd om even later toch te stellen dat hij er is verzorgd geweest (persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Voorts treedt de Raad verweerders oordeel bij dat het merkwaardig is dat de brief pas op 4 januari 2021 zou zijn afgestempeld door de Japanse kliniek, terwijl de tekst van de brief erop wijst dat verzoekers broer zijn verklaring opstelde enkele dagen na de ontvoering door de taliban. Gezien verzoekers ontvoering op basis van zijn verklaringen zou moeten worden gesitueerd in de winter van 2019, zou de Japanse kliniek dus pas ongeveer twee jaar later de brief hebben afgestempeld, wat een abnormaal groot tijdsverloop lijkt. Verzoeker kan deze pertinente overwegingen geenszins ontkrachten door post factum te beweren dat de oorspronkelijke documenten verloren zijn gegaan waardoor nieuwe documenten werden opgevraagd die dateren van 4 januari 2021 nu hiermee niet wordt verklaard dat de tekst van de brief er evenwel op wijst dat verzoekers broer zijn verklaring opstelde enkele dagen na de ontvoering door de taliban.

Door nog de terechte gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te bekritisieren zonder evenwel dienstige argumenten bij te brengen die de omstandige inhoudelijke alsook vormelijke beoordeling van de neergelegde documenten kunnen ombuigen, kan verzoeker deze concrete motieven niet weerleggen.

Inzake de aangevoerde psychologische/medische problematiek merkt de Raad nog op dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de amputatie aan zijn vingers en de door hem gemelde klachten bij een psycholoog zou worden onderworpen aan vervolging of een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat hij geen toegang zal krijgen tot medische zorg in het land van herkomst en toont geenszins aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd, nu reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsproblemen met de taliban. Onder punt 2.3.5.2. zal ook blijken dat verzoeker geen verwesterd profiel aannemelijk maakt. De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie volgt dat in specifieke gevallen kan blijken dat er een actor aanwezig is die de toegang tot de gezondheidszorg weigert, zoals in het geval van vrouwen aan wie de toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd omdat zij niet door een mahram worden begeleid, geen hijab dragen of niet door een mannelijke gezondheidswerker mogen worden gezien (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 27, 102-103), quod non in casu.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat voor personen met een geestelijke of lichamelijke beperking bij de individuele beoordeling of discriminatie en mishandeling door de samenleving en/of door de familie met vervolging kunnen worden gelijkgesteld, rekening moet worden gehouden met de ernst en/of het repetitieve karakter van de handelingen of met het feit dat zij zich voordoen als een opeenstapeling van verschillende maatregelen. Tot de risicobepalende omstandigheden zouden kunnen behoren: aard en zichtbaarheid van de geestelijke of lichamelijke handicap, negatieve perceptie door de familie, enz...

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij dreigt te worden gestigmatiseerd of bij terugkeer te worden gevisieerd omwille van zijn mentale/medische problemen. Verzoeker gaf immers aan nog contact te hebben met zijn moeder in Afghanistan, dit via een paternale neef in Afghanistan (persoonlijk onderhoud, p. 10) zodat hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer omwille van zijn mentale/medische problemen niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk

in Afghanistan, alwaar ook zijn jongere broer en twee zussen, waarvan één gehuwd, verblijven (Verklaring DVZ van 9 december 2020, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 10).

Bovendien dient hierbij herhaald te worden dat uit de neergelegde attesten niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen behalve op verzoekers eigen verklaringen ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Uit de neergelegde medische stukken blijkt ook niet dat verzoeker actueel noodzakelijke medicatie dient in te nemen.

Volledigheidshalve herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte moet aangaande het recht op eerbiediging van verzoekers privéleven en het gegeven dat een paternale neef van verzoeker in België werd erkend als vluchteling, vooreerst aangestipt worden dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoeker, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een actuele, gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu*. De Raad wijst op voorgaande motieven waaruit blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas.

Daarnaast wordt opgemerkt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.2. Verzoeker haalt tevens een vrees aan wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke

status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota naar algemene informatie, het gegeven dat hij Afghanistan in 2019 verliet, zijn verblijf van meer dan drie jaar in België alwaar ook zijn neef verblijft die thans de Belgische nationaliteit heeft, en de loutere ponering dat hij westerse waarden en normen heeft overgenomen, maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 5 mei 2023 schoolbewijzen, werkbewijzen, en aanbevelingen/getuigenverklaringen bijbrengt om zijn integratie aan te tonen, merkt de Raad op dat deze elementen en zijn persoonlijk traject lovenswaardig zijn maar nog niet maken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "to play the game" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besme' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. *In casu* kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker geeft geen blijk van een verschijning of kledingstijl die een uiting zou zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging of van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd of vervolgd. Verzoeker toont met zijn betoog en bijgebrachte stukken niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot ongeveer zijn 15 jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij werkervaring heeft (persoonlijk onderhoud, p. 13), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont tevens niet aan dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker dat zijn moeder, waarmee hij contacten heeft onderhouden door een paternale neef in Afghanistan te bellen, nog in zijn herkomst dorp woont samen met zijn broer en zus alsook een gehuwde zus (Verklaring DVZ van 9 december 2020, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 10, 13).

Daarenboven bedient verzoeker zich nog steeds van een tolk en duidt hij aan moslim te zijn (Verklaring DVZ 9 december 2020, p. 6)

In zoverre verzoeker wijst op de Nansen nota van oktober 2021 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verzoeker in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

In de mate dat verzoeker nog wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van verstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten heeft onderhouden met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak waaronder arrest nr. 228 243 van 30 oktober 2019, nr. 278 653 van 12 december 2022 en ene arrest van 27 januari 2023, in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale

instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient volledigheidshalve aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker dat zijn moeder, waarmee hij contacten heeft onderhouden door een paternale neef in Afghanistan te bellen, nog in zijn herkomst dorp woont samen met zijn broer en zus alsook een gehuwde zus (Verklaring DVZ van 9 december 2020, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 10, 13).

Verzoeker, die thans meerderjarig is, heeft bovendien reeds werkervaring opgedaan op hun landbouwgronden en gaf aan dat zijn familie ook acht schapen en een koe had (persoonlijk onderhoud, p. 13-14).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Met zijn verwijzing naar nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en dat de provincie Nangarhar nog steeds regelmatig het toneel blijkt te zijn van aanslagen en gewelddadige incidenten, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet immers terdege rekening gehouden. Verzoeker toont met deze gegevens niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

De Raad merkt nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.5.1. en 2.3.5.2. kan vastgesteld worden dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, het gegeven dat een paternale neef werd erkend als vluchteling en naar zijn verblijf in België. Waar verzoeker aanstipt een kwetsbaar profiel te hebben wegens zijn nood aan psychologische begeleiding, de amputatie aan zijn vingers, zijn gebrek aan opleiding en zijn beperktere intellectuele capaciteiten, besluit de Raad dat verzoeker met deze elementen geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad stelt immers vast dat uit de voorgelegde elementen niet duidelijk blijkt op welke manier de mentale en medische problemen van verzoeker, die thans meerderjarig is, hem bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Afghanistan in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt uit de voorgelegde medische attesten niet concreet dat verzoekers mentale gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in Afghanistan, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen, te meer gelet op zijn familiaal netwerk in Afghanistan zoals supra aangehaald. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit deze attesten evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen en zijn gebrek aan opleiding en de beperktere intellectuele capaciteiten dermate is aangetast dat hij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid nu overigens niet wordt aangevoerd laat staan aangetoond dat verzoeker niet verder zou kunnen opgevolgd worden in zijn land van herkomst of dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

In zoverre door verzoeker wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker nog wijst op de Nansen nota van oktober 2021 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Waar verzoeker tot slot verwijst naar 's Raads rechtspraak, waaronder arresten nr. 270 813 van 31 maart 2022, nr. 278 653 van 12 oktober 2022, nr. 278 700 en 278 701 van 13 oktober 2022, moet herhaald worden dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. In zoverre de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming. Onderhavige beslissing houdt enkel in dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en strekt er zich op geen enkele wijze toe het privé- en /of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken.

Daarbij kan worden herhaald dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch

wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en zijn voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van “artikel 9 van de Voogdijwet”, dat de opdracht van de voogd behelst, moet opgemerkt worden dat verzoeker in geen geval uiteenzet waarom hij meent dat dit artikel werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

2.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU